ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **U. C. O.,** zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2017, č. j. 4 A 29/2017 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2017, č. j. CPR-14244-19/ČJ-2016-930310-V243, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké police, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 5. 2016, č. j. KRPA-191349-148/ČJ-2014-000022. Posledně uvedeným správním rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a doba, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 5 let. Počátek doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky, byl stanoven podle § 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy stěžovatel pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 40 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Pokud doba stanovená k vycestování počne běžet v době, kdy se stěžovatel nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, začne tato doba běžet ode dne propuštění z výkonu tohoto trestu. Podle § 120a

odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky se na stěžovatele nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

[2] Městský soud se s odkazem na svůj předcházející zrušující rozsudek ze dne 10. 11. 2016, č. j. 1 A 74/2016 – 31, ztotožnil s názorem správních orgánů, že stěžovatel závažným způsobem narušuje veřejný pořádek opakovaným nezákonným jednáním. Stěžovatel byl opakovaně odsouzen za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů (resp. za trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy). Stěžovatel pak dále rovněž pobýval na území České republiky opakovaně neoprávněně bez víza v období od 30. 4. 2014 do 15. 5. 2014 a bez platného cestovního dokladu nejméně dne 15. 5. 2014. Městský soud k tomu konstatoval, že u rodinného příslušníka občana EU je uložení správního vyhoštění podmíněno tím, že veřejný pořádek opravdu závažným způsobem narušuje. V případě stěžovatele se jedná o případ, kdy stěžovatel již na území České republiky páchal trestnou činnost. Nejednalo se přitom o trestnou činnost nijak banální, ale o trestnou činnost týkající se nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. K nápravě stěžovatele přitom nepostačovalo ani jeho opakované odsouzení. Důvodnou neshledal městský soud ani námitku stěžovatele ve vztahu k narušení jeho rodinného a soukromého života. Městský soud se ztotožnil s podrobným posouzením této otázky provedeným zejména správním orgánem I. stupně na str. 23 – 28 jeho rozhodnutí a uvedl, že přestože má stěžovatel v České republice manželku a nezletilou dceru z jiného partnerského vztahu (jako její otec je stěžovatel veden v rodném listě, nicméně biologickým otcem je zřejmě jiný muž), nesdílí s žádnou z těchto osob společnou domácnost. S manželkou nežije stěžovatel ve společné domácnosti od roku 2007, v podstatě s ní není v kontaktu a tato by se s ním chtěla rozvést. O nezletilou dceru stěžovatele pečuje jako opatrovník její dědeček, neboť dřívější partnerka stěžovatele je ve výkonu trestu odnětí svobody v Itálii za distribuci drog. Stěžovatel svou dceru občas navštíví a snaží se platit výživné ve výši 2000 Kč. Městský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, které podle jeho názoru správně vážily na jedné straně zájem státu na ochraně veřejného pořádku, který stěžovatel svým jednáním opakovaně zcela zásadně porušoval, a na straně druhé zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by byl způsoben výkonem napadeného rozhodnutí a vyhoštěním na dobu pěti let, a správně podle městského soudu také dovodily, že v projednávané věci není vyhoštění stěžovatele z území České republiky na omezenou dobu nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

II.
Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] V kasační stížnosti stěžovatel napadá rozsudek městského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný a nezákonný. Podle názoru stěžovatele v řízení před správními orgány byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V důsledku uvedeného byly porušeny také další zásady správního řízení, a to zejména zásady uvedené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem projednávané věci a nešetřily oprávněné zájmy stěžovatele. Postup správních orgánů městský soud akceptoval, přestože zjištěné skutečnosti svědčí o opaku. Městský soud přitom ignoroval stěžovatelem namítané podstatné skutečnosti a omezil se jen na odkazy na obsah rozhodnutí žalované, které však měl přezkoumat; místo toho si z něj vytvořil „*podkladový materiál*“ pro odůvodnění svého rozsudku.

[5] Stěžovatel namítl, že městský soud se řádně nevypořádal s žalobními námitkami, a to zejména ve vztahu k žalobní námitce nedostatečného posouzení nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany stěžovatele. Městský soud sice provedl obsáhlý výklad pojmu narušení veřejného pořádku pro případy správního vyhoštění, avšak vyvodil z něj nesprávné závěry. Městský soud tedy přesvědčivě nevyložil, proč považuje žalobní námitky za vyvrácené.

[6] Stěžovatel dále namítl, že náležitě nebylo *„individualizováno“* rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, pokud se jedná o narušení veřejného pořádku. Správní orgány se domnívají, že stěžovatel narušil veřejný pořádek závažným způsobem, neboť byl odsouzen za spáchání trestného činu. Stěžovatel ovšem trvá na tom, že pro správní vyhoštění je vyžadováno mnohem závažnější pochybení a nepostačuje jakékoli porušení zákona, případně odsouzení za trestný čin, aby bylo možné konstatovat, že došlo ze strany cizince (stěžovatele) k narušení veřejného pořádku. Správní orgány (a následně městský soud) přistoupily k posouzení možností aplikace § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců podle stěžovatele nedbale, v rozporu s judikaturou a bez náležité individualizace případu. Narušením veřejného pořádku podle dotčeného ustanovení může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti [viz čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS]. I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci, jakož i zohlednit, kdy k dané trestné činnosti došlo, jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda cizinec (stěžovatel) vedl od té doby řádný život. Naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku nelze ztotožnit s jakýmkoli protiprávním jednáním. Musí jít o jednání vskutku závažné (intenzitou nebo významem chráněného zájmu, proti němuž směřuje) a aktuální (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 – 146, a ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34). Správní orgány ovšem na zjištění těchto podstatných okolností zcela rezignovaly a nezabývaly se všemi okolnostmi odsouzení stěžovatele. Přestože drogovou trestnou činnost lze považovat za závažnou, nelze na straně druhé jen *„suše konstatovat“*, že pokud byl stěžovatel odsouzen za drogovou trestnou činnost, tak bez dalšího závažně narušuje veřejný pořádek. Stěžovatel v této souvislosti také uvedl, že vzhledem k jeho odsouzení není fakticky možné ani opakované narušení veřejného pořádku presumovat. Správní orgány se vůbec nezabývaly jeho rolí v případech, v nichž byl odsouzen, a jaká byla společenská nebezpečnost jeho jednání, nepřihlédly ani k tomu, jak se stěžovatel projevoval v průběhu řízení. Správní orgány také nijak nehodnotí dobu, která od odsuzujícího rozsudku uplynula, chování stěžovatele po jeho odsouzení a další aspekty jeho protiprávní činnosti.

[7] Dále stěžovatel namítl, že správními orgány ani městským soudem nebyla náležitě posouzena otázka přiměřenosti rozhodnutí o jeho správním vyhoštění ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Správní orgány toto posouzení provedly nedostatečně a nepřezkoumatelně, přičemž městský soud jejich pochybení aproboval svým rozsudkem. Stěžovatel má veškeré rodinné zázemí vytvořeno na území České republiky a na území svého domovského státu jakoukoli oporu postrádá. Na území České republiky se zejména nachází celá jeho rodina, kterou představuje jeho manželka a jeho současná partnerka s nezletilým potomkem. Správní orgány (a následně městský soud) v této souvislosti dostatečně nevyhodnotily všechna nezbytná kritéria, která vyplývají např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65; či z nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11. Stěžovatel v této souvislosti zdůraznil, že na území

České republiky žije dlouhou dobu, od posledního vytýkaného jednání uplynula značná doba a od svého posledního odsouzení žije řádným životem a má na území České republiky vytvořeno pevné zázemí.

[8] Stěžovatel rovněž namítl, že městský soud dostatečně přezkoumatelně nevyložil, z jakého důvodu považuje rozhodnutí o době jeho správního vyhoštění (době zákazu vstupu na území České republiky) za přiměřené. Stěžovatel v této souvislosti namítal neodůvodněnou dobu zákazu vstupu na území, která nebyla podle jeho názoru nijak zdůvodněna a byla uložena v rozporu se stávající praxí a zásadou legitimního očekávání. Městský soud při vypořádání této námitky odkázal pouze na zákonné rozpětí, aniž by se dále zabýval konkrétními okolnostmi případu a uložené vyhoštění (resp. dobu zákazu vstupu na území) podrobil zkoumání tak, aby bylo zjevné, že v případě stěžovatele je doba zákazu vstupu na území skutečně přiměřená a odpovídající okolnostem případu.

[9] Závěrem stěžovatel shrnul, že zásadní pochybení tedy spatřuje v činnosti městského soudu, který porušil své přezkumné povinnosti, neboť nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal žalobní námitky a náležitě se nezabýval ani skutečným stavem věci; tento postup měl vliv na zákonnost jeho rozsudku.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť v případě zjištění její důvodnosti by tato okolnost musela bez dalšího směřovat ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět městskému soudu. Nelze se totiž zabývat hmotně právní otázkou věci, pokud napadený rozsudek neobstojí ani po stránce formální. Nejvyšší správní soud přitom rozsudek městského soudu neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. Městský soud vypořádal všechny žalobní námitky a učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho právní názory jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS). Obdobné závěry platí rovněž pro rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

[15] Městský soud přitom nepochybil, osvojil-li si závěry žalované se svou souhlasnou poznámkou, aniž by jinými slovy argumentaci žalované opakoval (viz rozsudek Nejvyššího

správního soudu 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). To, zda jsou postup a závěry městského soudu a správních orgánů správné a zákonné, je pak předmětem posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016 - 25). Námitka stěžovatele vznesená v uvedeném směru proto není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že stěžovatelova kasační stížnost je přes svou obsáhlost formulována velmi obecně, neboť se v ní stěžovatel v podstatě omezuje jen na zopakování některých žalobních námitek a citaci judikatury. Přes uvedenou obecnou formulaci kasační stížnosti je však z jejího obsahu zřejmé, že důvody kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v nesprávném posouzení žalobních námitek městským soudem. Nejvyšší správní soud předesílá, že za situace, kdy stěžovatel nevysvětluje, z jakých konkrétních důvodů považuje vypořádání svých žalobních námitek za mylné, a uchyluje se jen k jejich zopakování a obecně formulovaným námitkám, že se s nimi městský soud (resp. správní orgány) vypořádal nedostatečně, se s kasačními námitkami může vypořádat také pouze v obecné rovině.

[17] Podle § 119a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let; do této doby se nezapočítává doba výkonu trestu odnětí svobody.

[18] Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ se v kontextu zákona o pobytu cizinců zabýval rozšířený senát zdejšího soudu, a to v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS. Rozšířený senát konstatoval, že „*[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity*“. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.

[19] Při výkladu uvedených pojmů je třeba přihlížet také k intenzitě zásahu do práv cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, publ. pod č. 2835/2013 Sb. NSS.), neboť v případě správního vyhoštění se jedná o závažný zásah do práva cizince (v daném případě stěžovatele).

[20] Jak již uvedl rozšířený senát, z jehož závěrů vyšel Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146, publ. pod č. 2882/2013 Sb. NSS, „*[z]působ a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odst. 2 daného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, které musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje (…).*

[21] *Soudní dvůr EU se při výkladu použití výhrady veřejného pořádku rovněž omezil spíše na konstatování obecnějších principů a mezí užití této výhrady členskými státy, aniž by hodnotil konkrétní okolnosti skutkového*

stavu jednotlivých případů, a konečné posouzení věci ponechal v kompetenci vnitrostátních soudů. Uvedl, že zatímco zásada volného pohybu osob by měla být vykládána extenzivně, u výhrady veřejného pořádku je naopak nutné použít výklad restriktivní (srov. bod 18 rozsudku ze dne 4. 12. 1974 ve věci Van Duyn, 41/74, Recueil, s. 1337; bod 23 rozsudku ze dne 19. 1. 1999 ve věci Calfa, 348/96, Recueil, s. I-11; bod 64 rozsudku ze dne 29. 4. 2004 ve věci Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01, Recueil, s. I-5257; bod 45 rozsudku ze dne 10. 3. 2005 ve věci Komise proti Španělsku, C-503/03, Sb. rozh., s. I-1097; bod 23 rozsudku ze dne 10. 7. 2008 ve věci Jipa, C-33/07, Sb. rozh., s. I-5157).

[22] *Soudní dvůr stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který „předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti."; tedy, 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba, 3) dotýkající se základního zájmu společnosti (srov. bod 35 rozsudku ze dne 27. 10. 1977 ve věci Bouchereau, 30/77, Recueil, s. 1999; bod 21 rozsudku ve věci Calfa; bod 66 rozsudku ve věci Orfanopoulos a Oliveri; bod 46 rozsudku ve věci Komise proti Španělsku; bod 43 rozsudku ze dne 7. 6. 2007 ve věci Komise proti Nizozemí, C-50/06, Sb. rozh., s. I-4383; bod 23 rozsudku ve věci Jipa). Tento závěr se ostatně nyní promítá i do znění čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES.*

[23] *Soudní dvůr uznává, že různé státy mohou mít různé zájmy, jejichž sledování spadá pod pojem veřejného pořádku a pojem veřejného pořádku se může měnit i v čase (srov. bod 18 rozsudku ve věci Van Duyn; bod 26 rozsudku ze dne 28. 10. 1975 ve věci Rutili, 36/75, Recueil, s. 1219; bod 34 rozsudku ve věci Bouchereau); nicméně v kontextu Společenství je nutno chápat pojem veřejného pořádku tak, aby jeho působnost nemohla být stanovena jednostranně členským státem bez možnosti kontroly ze strany Společenství (srov. bod 27 rozsudku ve věci Rutili). Také se státy mohou dovolávat pouze svých vlastních důvodů veřejného pořádku, nikoli důvodů jiného členského státu (bod 25 rozsudku ve věci Jipa).*"

[24] Na základě těchto úvah tak rozšířený senát dospěl k závěru, že narušením veřejného pořádku „*může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci*".

[25] Při posuzování závažnosti jednání cizince a hrozby narušení veřejného pořádku je tedy třeba přihlédnout ke všem relevantním okolnostem. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146, publ. pod č. 2882/2013 Sb. NSS).

[26] V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatel přicestoval do České republiky dne 11. 2. 2006 s vízem s platností od 11. 2. 2006 do 20. 2. 2006. Dne 16. 2. 2006 stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky; toto řízení bylo ukončeno dne 4. 5. 2007 jeho zastavením, neboť stěžovatel vzal svou žádost zpět. Dne 9. 5. 2007 byl stěžovateli vydán výjezdní příkaz s platností od 9. 5. 2007 do 7. 7. 2007. Dne 28. 5. 2007 stěžovatel požádal o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky. Dne 8. 8. 2007 byl stěžovateli udělen trvalý pobyt rodinného příslušníka občana České republiky. Dále bylo zjištěno, že stěžovatel dne 4. 9. 2008 v Praze na Václavském náměstí nabízel postupně dvěma mužům psychotropní látku extázi, za což byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. 12. 2008, sp. zn. 44 T 90/2008, odsouzen pro trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů k trestu odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let. Dále stěžovatel dne 12. 8. 2010 v Praze na Václavském náměstí nabízel turistovi k odkoupení kokain, za což byl rozsudkem Obvodního soudu

pro Prahu 1 ze dne 16. 2. 2011, sp. zn. 7 T 68/2010, pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 40 měsíců (dne 7. 2. 2013 byl stěžovatel podmíněně propuštěn se zkušební dobou v trvání 4 let). Na základě uvedeného bylo stěžovateli na základě rozhodnutí ze dne 23. 7. 2012 zrušeno povolení k trvalému pobytu, které právní moci nabylo dne 30. 1. 2014 a stěžovateli byl dne 16. 4. 2014 vystaven výjezdní příkaz s platností od 31. 3. 2014 do 29. 4. 2014. Dne 16. 4. 2014 byla stěžovateli uložena bloková pokuta, neboť stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně bez cestovního dokladu. Dne 15. 5. 2014 byla stěžovateli opět udělena bloková pokuta, protože pobýval na území neoprávněně bez víza. V rámci svého výslechu dne 16. 6. 2014 stěžovatel odmítl vypovídat. Do protokolu ze dne 15. 5. 2017 stěžovatel uvedl, že se nebude vyjadřovat ke skutečnosti, zda pobývá na území neoprávněně bez víza a cestovního dokladu. V současné době nemá stěžovatel žádný cestovní doklad, jímž by prokazoval svou totožnost.

[27] Dne 19. 6. 2014 byla provedena pobytová kontrola u manželky stěžovatele K. K., která bydlí v Děčíně v bytě 1 +1 cca 1,5 roku se svými dětmi (M. Č. a K. P.) a svým přítelem M. P. Nikdo z jejích sousedů stěžovatele nikdy neviděl. Manželka stěžovatele byla dne 30. 7. 2014 vyslechnuta jako svědkyně a potvrdila, že je stále manželkou stěžovatele, manželství uzavřeli asi po půlroční známosti dne 15. 12. 2006. Asi týden po svatbě se spolu se svým synem přestěhovala ke stěžovateli do Prahy, kde bydleli cca 1 rok. Natrvalo se tedy od stěžovatele odstěhovala v zimě roku 2007, neboť jí stěžovatel neustále lhal, scházel se s lidmi, kteří se pohybují v drogovém prostředí, byl neustále mimo domov a bez práce. Stěžovatel není biologickým otcem jejích dětí a nemá k nim soudem stanovenu žádnou vyživovací povinnost. V období let 2007 až 2008 jí stěžovatel nic neplatil, v roce 2009 jí nepravidelně finančně podporoval (za rok cca 10 000 Kč). Po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody se jí snažil pravidelně posílat finanční částky od 500 do 2000 Kč měsíčně, v roce 2014 jí přispíval částkami od 1000 do 2000 Kč. Jejím dětem ničím nepřispívá. Se stěžovatelem komunikuje 2x nebo 3x týdně přes Facebook nebo mobilní telefon. Jejich vztah je kamarádský. Skutečnost, že je stále provdána za stěžovatele, přestože žije s jiným mužem, jí nevadila. Až po narození dcery tato skutečnost začala vadit jejímu manželovi, takže začala o rozvodu přemýšlet a plánuje se rozvést. Stěžovatel jí měl sdělit, že má dítě s jinou ženou. Manželka stěžovatele dále uvedla, že jí není známa překážka, která by stěžovateli bránila ve vycestování.

[28] Ve dnech 20. 8. 2014 a 20. 5. 2015 bylo provedeno šetření na adrese V Olšinách 11, Praha 10, kde byl zastižen stěžovatel, který uvedl, že na této adrese bydlí u kamaráda od února 2014, K. K. je jeho manželka, ale nevídá se s ní. Dále stěžovatel uvedl, že zná M. F., která je matkou jeho dcery N. A. O. Jmenovaná je ovšem s dcerou již druhým rokem v Itálii, na dceru stěžovatel výživné neplatí. Šetřením konaným dne 1. 5. 2015 bylo na základě sdělení P. F. zjištěno, že jmenovaný bydlí v Kladně se svou manželkou L. F., svými dětmi a vnučkou N. A. O., o kterou se nyní starají, neboť jejich dcera M. F. je v Itálii ve vězení, kde si odpykává trest za pašování drog. Stěžovatel údajně občas svou dceru navštíví, ale o určení otcovství k ní vede soudní spor také nějaký jiný cizinec. Uvedené potvrdil P. F. dne 26. 6. 2015 v rámci své svědecké výpovědi. Dále uvedl, že stěžovatel má ke své dceři N. A., kterou se snaží příležitostně navštěvovat, soudem stanovenou vyživovací povinnost ve výši 2000 Kč měsíčně, kterou se snažil platit, občas nezaplatil celou částku. K otázce vycestování stěžovatele svědek F. projevil obavu o placení výživného, jinak uvedl, že je mu to vcelku jedno.

[29] Dne 10. 6. 2015 stěžovatel v ulici Na Příkopě v Praze I nabízel dvěma osobám za 500 Kč sáček sušeného konopí, za což byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 9 T 91/2015, odsouzen pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání

s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců.

[30] Stěžovatel byl dne 29. 1. 2016 vyslechnut ve Vazební věznici Praha – Pankrác jako účastník řízení. Stěžovatel uvedl, že na území České republiky před svým odsouzením pracoval jako skladník u společnosti DHL (v roce 2009), od té doby pracoval pouze brigádně ve stavebnictví jako pomocný dělník, neměl pracovní smlouvu. K dotazu správního orgánu odpověděl, že nezná I. V. E., který by měl být podle Okresního soudu v Kladně biologickým otcem N. A. Dále potvrdil již výše uvedené okolnosti týkající se jeho manželky, přítelkyně i dcery. Stěžovatel uvedl, že nepožívá žádné léky, drogy, je zdravý a za překážku ve svém vycestování spatřuje skutečnost, že na území České republiky má dceru N. A. Závěrem uvedl, že od chvíle, kdy se jeho manželka dozvěděla, že žije s paní F. a má s ní dítě, přestaly být věci normální. Plánem stěžovatele je žít zbytek života se svou přítelkyní F. (po jejím návratu z italského vězení) a jejich dcerou na území České republiky.

[31] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel již rok poté, co mu bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, začal páchat závažnou trestnou činnost, za níž je třeba drogovou kriminalitu nepochybně považovat. Nejednalo se přitom o ojedinělou trestnou činnost, ale činnost opakovanou v průběhu několika let, přičemž nápravu stěžovatele nepřinesly ani tresty uložené odsuzujícími rozsudky trestního soudu. Bez významu je skutečnost, že stěžovatel byl naposledy odsouzen v roce 2015, neboť rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. 6. 2015 byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Stěžovatel se totiž nemůže v uvedeném směru odvolávat ani na současné vedení řádného života, resp. nepáchání trestné činnosti za situace, v níž mu v tom bylo zabráněno trestem odnětí svobody. Nejvyšší správní soud konstatuje, že správními orgány a městským soudem byla trestná činnost stěžovatele náležitě a ve všech ohledech podrobně posouzena. Role stěžovatele v jeho trestních věcech byla dána jím spáchanými skutky, za něž byl odsouzen, přičemž společenskou nebezpečnost jeho trestné činnosti lze považovat za velmi vysokou a významně ohrožující zájmy společnosti. Dle názoru Nejvyššího správního soudu dosavadní a současný život stěžovatele nedávají do budoucna dostatečné záruky pro to, aby stěžovatel na území České republiky vedl spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti. Námitky stěžovatele v uvedeném směru proto nejsou důvodné.

[32] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení námitky stěžovatele, dle níž rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[33] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

[34] Právo každého na respektování soukromého a rodinného života plyne také mimo jiné z Úmluvy, kterou je Česká republika vázána. Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 citovaného ustanovení státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní

bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

[35] Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře uvádí, že v případě nuceného vycestování cizince a možného porušení práva na respektování rodinného a soukromého života, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. K tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 3 As 84/2013 - 24, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 8 Azs 175/2014 - 29, ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Azs 216/2014 - 34, ze dne 17. 9. 2015, č. j. 1 Azs 107/2015 - 56, ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015 - 42, ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015 - 35. Zdejší soud se proto zabýval otázkou, zda správní orgány a následně městský soud při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele do soukromého a rodinného života stěžovatele postupovaly v intencích vnitrostátních právních předpisů, Úmluvy a judikatury ESLP.

[36] Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy ovšem není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů, které ve své judikatuře stanovil ESLP, a je zde proto prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelovu rodinnou situaci (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (viz např. rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99; rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99). Jednotlivá kritéria je nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Současně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti ESLP bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).

[37] Uvedenou otázkou se správní orgány (a následně městský soud) rovněž velmi podrobně zabývaly a k posouzení této otázky také provedly obsáhlé dokazování, z něhož vyvodily správné závěry. Z důkazů provedených ve správním řízení totiž plyne, že stěžovatel se svou manželkou po dlouhou dobu jako manželé nežijí; jejich manželství je po řadu let ryze formální. Manželka stěžovatele má svou vlastní rodinu, se stěžovatelem vlastní děti nemají. Stěžovatel nežije ani se svou přítelkyní F., která v Itálii vykonává trest odnětí svobody. Stěžovatel má sice na území České republiky vyživovací povinnost k N. A., dceři M. F., ale osobně o ni nepečuje, pouze ji

v období, kdy nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, příležitostně navštěvoval. Nelze tedy předpokládat, že by mezi nimi existoval hlubší citový vztah, stěžovatelův zájem o ni je jen sporadický a lze konstatovat, že se omezuje převážně na placení výživného. Jinou rodinu stěžovatel v České republice nemá. Na území České republiky v době rozhodování správních orgánů stěžovatel neměl majetek a ani zde nepracoval. Nedá se proto hovořit o tom, že by na území České republiky měl vytvořené silné vazby, ať rodinné či sociální. Nelze pominout ani skutečnost, že po většinu doby, po kterou mu byl povolen trvalý pobyt na území České republiky, stěžovatel páchal závažnou trestnou činnost a zjevně jediné významné vazby, které si zde po dobu svého pobytu vytvořil, jsou vazby v oblasti drogové kriminality. K určitému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele samozřejmě může dojít, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že na území České republiky žije nezletilá dcera stěžovatele, přičemž ovšem nelze přehlédnout, že určení otcovství k ní se dle obsahu spisu domáhá také další muž. Důsledky vyhoštění stěžovatele tedy sice dopadají nejen na jeho osobu, ale rovněž na jeho nezletilou dceru, o kterou však stěžovatel osobně nijak nepečuje a nevychovává ji; pouze ji příležitostně navštěvuje. Nejvyšší správní soud si je sice vědom skutečnosti, že stěžovatel se na výživě N. A. snaží podílet placením výživného, což v případě, že se bude nucen navrátit zpět do vlasti, může být do jisté míry ohroženo. Nad tímto zájmem však převažuje zájem na zachování veřejného pořádku, který již stěžovatel svým opakovaným jednáním zvlášť závažným způsobem narušil. V této souvislosti nelze ani přehlédnout, že i případné vymáhání výživného by bylo vůči stěžovateli velmi obtížné také na území České republiky, neboť stěžovatel v době, kdy se nenacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, nebyl až na výjimky zaměstnán a s ohledem na povahu jeho trestné činnosti se lze důvodně domnívat, že finanční prostředky si opatřoval právě trestnou činností. Nejvyšší správní soud tedy neshledal nepoměr z hlediska míry narušení veřejného pořádku stěžovatelem a zásahu do stěžovatelova práva (resp. práva jeho nezl. dcery) na soukromý a rodinný život.

[38] Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani kasační námitku, v níž stěžovatel městskému soudu vytýká nedostatečné vypořádání žalobní námitky ve vztahu k přiměřenosti doby zákazu vstupu na území. Městský soud správně konstatoval, že stanovení doby zákazu vstupu na území patří do diskreční pravomoci správních orgánů a úkolem soudu je posoudit, zda ve svých úvahách nepřekročily meze správního uvážení. Městský soud v této souvislosti uvedl, že odůvodnění délky správního vyhoštění je v napadených rozhodnutích dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé, přičemž bylo uloženo v mezích zákonného rozpětí, které činí až deset let (§ 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením městského soudu ztotožňuje, neboť správní orgány při stanovení této doby správně přihlédly ke zjištěným osobním a rodinným poměrům stěžovatele, jakož i k závažnosti jeho opakované trestné činnosti, jíž se stěžovatel dopouštěl na území České republiky, a rovněž k tomu, že ve výše uvedených dnech na území České republiky stěžovatel také pobýval neoprávněně bez cestovního dokladu, přičemž doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena v polovině zákonné sazby. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že správní orgány při stanovení doby zákazu vstupu na území nepřekročily meze správního uvážení a městský soud se s dotčenou žalobní námitkou řádně vypořádal. V této souvislosti je také vhodné zdůraznit, že stěžovatel rovněž tuto kasační námitku formuloval velmi obecně a nijak nespecifikoval, z jakých důvodů se domnívá, že stanovení doby zákazu vstupu na území bylo uloženo v rozporu s dosavadní praxí a zásadou legitimního očekávání.

[39] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány se ve svých rozhodnutích velmi podrobně zabývaly charakterem a závažností stěžovatelem páchané trestné činnosti, dobou jejího páchání, délkou pobytu stěžovatele na území, jeho rodinnými a dalšími vazbami, přičemž v uvedených směrech také provedly rozsáhlé šetření a dokazování, z něhož při svém rozhodování vycházely. Městský soud se rovněž řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[41] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti; z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu